

Prof. Žaloudík šedesátiletý

Fait V.

V létě oslavil 60 let prof. Žaloudík, jedna z nejvýraznějších osobností naší onkologie, ale současně i chirurgie a celé medicíny. Je těžké jej stručně postihnout, přesto se o to, jako jeho dlouholetý spolupracovník a troufám si říci i přítel, pokusím.

Chirurg, onkolog, lékař, vědec, filozof, politik, hudebník, rybník, milovník přírody... Jeho renezanční osobnost si většinu lidí okamžitě získá, i krátké setkání s ním je inspirující. Každý, kdo jej někdy slyšel přednášet, a to víceméně na jakémkoliv téma, musí dosvědčit, že se vždy jedná o skvělý zážitek. Tomu, kdo tuto možnost neměl, doporučuji přečíst si některé jeho články ve Zdravotnických novinách nebo na blogu. Nejedná se sice o odborné články v pravém slova smyslu, ale myšlenky v nich obsažené mají na naši medicínskou praxi mnohdy větší dopad než články s vysokým impact faktorem. Nicméně i těchto má na kontě úctyhodnou řadu.

Jakožto člověk, který s Honzou strávil roky na jednom pracovišti a dlouhé hodiny u operačního stolu, jsem měl možnost s ním probírat spousty témat, od odborných přes různé zážitky a historky až po naprosté absurdity, srovnatelné snad s montypythonovskou poetikou. Vždy mě udivoval jeho obrovský rozhled a schopnost rychle postihnout jádro problému. Jak v odborných tématech, tak v oblastech kulturních, geografických, ekonomických i politických. Schopnost popsat a pojmenovat nejdůležitější poznatky mohu ilustrovat na osobním zážitku. Nedlouho po mém nástupu do onkologického ústavu došlo v západní Evropě k eskalaci zájmu o kryochirurgii, kterou se Honza dlouhodobě zabý-

val. Na celosvětový kongres o této problematice, kam byl delegován, ovšem z osobních důvodů nemohl odjet a pověřil reprezentací mne. V té době jsem měl o kryochirurgii jen mlhavé představy, takže jsem s tímto úkolem měl docela problém. Honza jej vyřešil tím, že mi dal s sebou svoji dizertační práci, abych si ji ve vlaku přečetl. K mému zděšení jsem na místě zjistil, že mi celosvětoví odborníci již prakticky nemají co nového říci a že spíše mohu poučit já je.

Kariéra Honzy Žaloudíka byla od počátků vždy úzce spojena s brněnským onkologickým ústavem, ať už se v průběhu času jmenoval jakkoliv, a to i v dobách, kdy jej oficiálně opustil. Vyrůstal jako chirurg, vždy však ve velmi těsném spojení s onkologií v širším slova smyslu, takže jeho uvažování a činy byly spíše onkologické a onkochirurgické. Podobným způsobem pak učil uvažovat i většinu svých spolupracovníků, ke kterým se rád hrdě hlásím. Právě komplexní pohled na onkologii je patrně nejvýraznější stopou, kterou po sobě prof. Žaloudík v naší medicíně zanechává. Za všech okolností si udržuje nadhled a zásady svého konání nepodřizuje osobnímu prospěchu. Jeho pevné postoje však nejsou každému po chuti, což přispělo k některým překvapivým zvratům v jeho kariéře. Budiž mu ke cti, že z těchto peripetií vždy vycházel posílen. Navíc, bez ohledu na místo a funkci, kterou kdy zastával, v popředí jeho konání je vždy „salus aegroti“, a to především prospěch onkologicky nemocných. Pravděpodobně ve funkcích, kdy právě neoblékal bílý plášť, pro tyto nemocné vykonal a vykonává úplně nejvíce.

Takže závěrem:

Milý Honzo, přeji Ti hodně zdraví, co nejlepší podmínky pro práci, a to ve všech patrech, ve kterých se pohybuješ. Pochopitelně i co největší spokojenost v osobním životě. A nakonec neskromné přání, abychom mohli opět spolupracovat co nejužším způsobem, včetně toho, že se opět občas potkáme u operačního stolu. K tomuto přání se s radostí připojují i ostatní, jmenovitě Vojta, Olda a další, domnívám se ale, že mluvíme ze srdce i za většinu naší onkologické i chirurgické obce.

*doc. MUDr. Vuk Fait, CSc.
vedoucí redaktor
časopis Klinická onkologie*